

WAGNERIANA CATALANA Nº 26 ANY 2007

TEMA 3.8 : DIE MEISTERSINGER VON NÜRNBERG

TÍTOL : **EL MATRIMONI DE WALTER VON STOLZING**

AUTOR : *Cyril Plante*

*Aquest relat, original de Cyril Plante vice-President del Cercle Richard Wagner de Toulouse, posa de manifest una altre vegada la vena artística i polifacètica d'aquest jove compositor, la semblança biogràfica del qual va ser destacada en el darrer número de **Wagneriana**. Prenent com a referència l'argument d' "Els Mestres Cantaires de Nuremberg", l'autor barreja el rigor, la fantasia, i el fi sentit de l'humor en aquest text i li confereix un valor ben estimable amarat de romanticisme, que oferim amb molta satisfacció als nostres lectors.*

Capítol I

L'Eva en el seu tocador.

A l'agradable residència del Mestre Veit Pogner hi regnava l'agitació aquell matí de setembre. El servei corria de la cuina al pis, sota les ordres de la infatigable Magdalena, el capell amb puntes lleugerament desplaçat pels moviments ràpids del seu cap. El Mestre Pogner havia romàs tancat en el seu taller per a escapar del brogit que s'havia apoderat de casa seva, tan tranquil·la habitualment. Cal reconèixer que el matrimoni de la seva filla Eva no podia menys que causar tal agitació; com a mestre, se sentia obligat a honorar la seva filla i la seva ciutat amb una cerimònia sumptuosa, sobretot perquè el nuvi era cavaller i noble. Havia previst rams de lliris i de roses oloroses per a adornar la catedral, una catifa de vellut carmesí per a suavitzar el terra pedregós sota els peus delicats de l'Eva. Es muntaria un banquet sota els arbres del pla del Pegnitz; es plantarien tendals, a les

estaques de les tendes s'hi lligarien cintes de tots colors. Totes les corporacions serien convidades a celebrar alegrement la unió de l'Eva i en Walter. Cada burgès hauria rebut una

invitació oficial, escrita a mà per la núvia i tothom s'alegraria d'aquesta unió.

La Magdalena discutia amb una serventa que havia arribat tard, mentre la porta de l'habitació de l'Eva es va entreobrir. La jove va deixar veure la seva bonica careta envoltada de cabells rossos. Portava una camisa de dormir de batista, adornada amb llaços sedosos de color rosa molt clar, color que li esqueia molt bé. Els seus ulls platejats reien davant la imatge de la Magdalena desgrenyada i irritada.

- Lena, vine al tocador. Necessito que m'ajudis a raspallar-me el cabell.

- Ja vinc, filla meva!

La Magdalena va entrar a l'habitació fresca, encesa pel sol matinal que s'aixecava sobre la ciutat. En una allunyada capella tocaven les nou, la qual cosa va sorprendre a la jove, que pensava que era més d'hora. L'Eva l'esperava, asseguda en una espècie d'alcoba, contigua a l'habitació i en la que el pare, amatent als desitjos de la seva filla, havia fet col·locar un maniquí de perruquera de marqueteria. Magdalena es va apressar a raspallar l'espessa cabellera de la senyoreta, li va fer algunes trenes que va remuntar sobre el cap, formant així una corona en la que hi va punxar unes flors vermelles i blanques.

-Li agradaré? es preocupava ingènuament l'Eva mirant-se al mirall.

-Sens dubte, i demà, pel casament, estaràs radiant, va tranquil·litzar-la la Lena. L'Eva es va posar una llarga camisa blanca molt treballada per dits de fada, una faldilla de vellut verd adornada de passamaneries i una armilla de colors combinats. Com a joia, només duia un petit anell d'or gravat, que havia sigut de la seva mare i una cadena al coll al final de la qual brillava una creu.

-Si la senyoreta no necessita ja la meva ajuda, vaig a donar una volta per la cuina per a supervisar les minyones que només pensen en pispar el pa o la vaixel·la.

-Ves-hi, bona Magdalena, jo romandré aquí per cosir un doblec del meu vestit de núvia.

-Dona'm això, estimada! Ja no és hora que et facis malbé els dits amb treballs de costura.

-Però això t'ocuparà un temps. No tinc res més a fer que posar-me nerviosa

-Ves-te'n a veure les amigues i a xerrar amb elles.

Magdalena acabava de sortir quan la porta s'obrí i el xarmant Walter entrà vestit amb un magnífic gipó blau reial, un calçó gris i un barret ribetejat de blanc.

-Haguessiu pogut trucar a la porta, s'indignà Magdalena.

-He trucat, estimada Lena, va dir amb les galtes vermelles d'excitació, però no m'heu sentit.

-Us haig de deixar... va dir Magdalena arremangant la seva faldilla per tal de baixar més ràpidament. - No Lena, queda't, ordenà l'Eva. Mon pare no acceptaria que restés sola amb el meu promès abans del casament. M'has de servir de carabina.

Magdalena suspirà i s'assequé en un escambell prop de la finestra alhora que Walter besava la mà de l'Eva, feliç. S'assequé a prop seu i el seu somriure va fer envermellir l'emocionada joveneta.

Cada dia estàs més bonica; la felicitat, sens dubte, actua sobre la teva xarmant carona. Oh Eva, que feliços serem plegats!

-Si, serem tan feliços aquí, al nostre poblet de Nuremberg!

L'Eva va dir això amb tanta franquesa que no s'adonà de la mirada entristida que li llençà en Walter. Aquest frunziment de celles només durà un segon i el bell cavaller recobrà el seu aspecte amable i afable:

-La meva visita d'aquest matí és purament de cortesia; no podia deixar de venir a abraçar la meva tan estimada promesa; és un privilegi que és envejat, ho sé, i penso aprofitar-me'n.

-Dolçament, murmurà Magdalena a mitja veu.

-Però venia aquí, continuà Walter, tot cercant en la butxaca interior del seu abric, per portar-vos un present de casament per demà. Aquest present té el valor del nostre amor: és preciós i simbòlic. És un objecte d'amor inestimable.

L'Eva va obrir uns ulls com unes taronges i Magdalena intentà veure el regal per damunt de l'espatlla d'en Walter. Aleshores va treure un estoig de vellut negre com si oferís un tros del seu cor a negre com si oferís un tros del seu cor

a l'exquisida joveneta. L'Eva va llençar un petit crit d'alegria, prengué amb delicadesa l'estoig del fons de la seva mà i l'obrí. La cara se li il.luminà de joia, d'admiració i de torbació.-Quina meravella, Walter! cridà, estrenyent la mà del cavaller. Lena, vine a admirar aquesta agulla!

-Representa les armes de la meva família. Mon pare l'oferí a la mare el dia del seu casament, explicà en Walter, emocionat. Seria molt feliç que te la possessis el dia del casament, per cordar la teva esclavina.

La Magdalena i l'Eva no podien deixar de contemplar l'agulla de pedres precioses, encastades en perles centellejants, llampants i tan boniques.

-Magdalena, desa aquesta meravella en lloc segur., aconsellà l'Eva.

-La poso en el teu cofret d'estany, allà, sobre la calaixera.

-És perfecte!, va dir l'Eva que no sabia què fer, si contemplar la joia o el seu promès.

Els enamorats van acomiadar-se finalment ja que la família reclamava la presència de la Magdalena a la cuina i l'Eva encara havia de preparar el seu vestit pel casament. Walter va baixar de la cambra de l'Eva, alhora content i pensatiu . L'agulla havia produït l'efecte esperat; en canvi, l'inquietava molt una altra qüestió. Cregué que Hans Sachs li proporcionaria la resposta correcte i decidí travessar el carrer i trucar a la porta del taller del seu amic.

CAPÍTOL II

On es veu que Sachs s'equivoca de vegades

En creuar el carrer, Walter va llençar un cop d'ull eternit a l'arbust i al tell situats al costat de la residència del mestre Pogner. Fou a l'abric d'aquest espai de verdor on per primera vegada havia abraçat la seva estimada Eva, embolicant-la amb el seu abric perquè no fos vista per Beckmesser.

Va trucar el porticó del taller de Hans Sachs i la cara simpàtica del Mestre va aparèixer per la finestra.

-Ah ! Cavaller von Stolzing ! Heus ací el feliç nuvi! A què es deu aquesta visita tan matinera? Sé que heu guanyat el concurs dels Mestres Cantaires amb la

vostra “cançó del matí” però és això una raó per a llevar-se cada dia a l'aurora?
El pobre David dorm encara.

-Bon amic Sachs, vinc a parlar-li d'un assumpte que m'entristeix.

Sense plantejar més qüestions, Hans Sachs va fer entrar al jove i li va servir un bol de llet calenta. La cambra era fosca, es podien distingir aquí i allà les eines de sabater envoltades de vells llibres de text enrevesats amb les pàgines malmeses. Testos amb geranis vermells arrengrats sobre l'àmpit de la finestra donaven un toc de color enlluernador a aquell lloc de penombra. L'olor de cuir es barrejava amb el de les flors i el dels vells lligalls. Hans Sachs s'instal·là confortablement en la seva butaca, va creuar les cames i va pregar a Walter que exposès el seu problema.

-Mireu, Mestre Sachs, com vos sabeu, sóc hereu d'un burg a Francònia, un castell dels meus avantpassats, digne estada dels von Stolzing des de fa segles. Aquest burg va conèixer els assalts del Guelfes no fa gaire temps. I molt abans d'aquests períodes pertorbats, havíem donat suport a Conrad I quan va decidir cedir el tron a Enric de Saxònia. Els hi devem molt a Otto el Gran i a Enric II, que van fer tant de bé pels nostres dominis. Desgraciadament la ruïna del meu pare es l'origen del mal estat d'aquesta residència ancestral. No obstant això havia previst dur a la meva bonica Eva a Francònia després de les nostres noces, per a viure en el meu castell, però durant una conversa que vaig tenir amb l'Eva, em vaig adonar amb pena que ella tenia altres projectes per a nosaltres.

- Pensa romandre aquí, no és cert? preguntà Hans Sachs.

-Sí, i no sé pas com convèncer-la.

Hans Sachs reflexionà un moment, amb la mirada errant a la paret. Després la seva cara es va encendre amb un somriure còmplice, com satisfet de la seva reflexió íntima.-Senyor cavaller, els meus valors burgesos m'han ensenyat que la paciència venç les opinions més fermes. Amb perseverança i suavitat, vostè arribarà a fer-la canviar d'opinió, encara que tanmateix la prova serà difícil. La petita Eva està lligada a la seva ciutat, al seu pare i a tot el que l'envolta. El clima rigorós de la vostra bonica Francònia corre el risc de sobresaltar-la una mica. Sigueu conscient del sacrifici que li esteu demanant.

Jo mateix vaig sacrificar molt venint fins a Nuremberg ; vaig conèixer la humiliació del marcador...

-... i la revanxa en el concurs del qual en veu sortir vencedor, va afegir Sachs

-Restaré eternament agraït que vostè hagi estat el meu Mestre.

-Llavors actueu com a mestre i no com a cavaller. Guardeu la vostra espasa, el vostre noble orgull i obriu el vostre cor amb un cant d'amor i de comprensió. Escolteu les paraules d'Eva i compregueu-les. A continuació parleu-li dels vostres projectes comuns i estic segur que canviarà de parer.

Walter es va sentir tranquil.litzar i va beure un glop de llet. Aleshores es va escoltar un soroll de trencadissa a l'escala i David va aparèixer amb les mans al cap.

- Caram, company David, la teva forma de llevar-te em sembla del més espectacular ! digué Sachs en-rient-se'n.

- Perdoni'm Mestre, vaig vetllar fins tard per tal d'acabar el parell de sabates que durà el cavaller Walter a les seves noces

- Així les vas acabar? va dir Walter, passant-li la mà per l'esquena.

- Sí, aquí les teniu, sobre el banc.

Walter es va acostar a la taula i va admirar les sabates de cuir repujat, adornades amb vellut blau. Hans Sachs va informar David que Walter desitjava retornar a Francònia ; la qual cosa va desencadenar una reacció sorprenent en el jove home, que va donar un bot i es va llençar de genolls davant del cavaller. Emporteu -me, senyor Walter, emporteu-me ! Sempre he somniat de viure en un burg ! Faré el que vostè vulgui: seré palafrener, criat, què sé jo !

Aquests són treballs indignes per a un company, va respondre el cavaller. Accepto de prendre't al meu servei però solament com a sabater. Però què dirà el Mestre Sachs ?

-David gairebé ha acabat la seva formació i està a punt de convertir-se en un excel·lent sabater. Crec que obtindrà el seu títol de cantant aquest any. Puc deixar-lo anar dintre d'uns mesos!

- Llavors d'acord, va dir Walter donant-li de nou a David un copet a l'espatlla amb els guants. Et duré amb mi a Francònia després del meu casament.

-Vaig a informar de tot això a Magdalena ! va comentar David amb despreocupació.

-No, David. No diguis res encara d'aquest projecte a la Magdalena, ja que és necessari que el cavaller von Stolzing convenci abans la seva futura esposa d'acompanyar-lo.

David es va tornar cap a Walter, li va fer una ganyota i entonà aquesta cançó amb veu de nas:

*“Les dones ximples desagraden als homes,
I les dones llestes són una preocupació;
Per què busquem estimar-les?
Per por de restar sols o infeliços?
És que sense les dones, els homes ens avorriríem !”*

Hans Sachs li va fer senyal de callar i es va acostar a Walter.

Entri a casa seva, senyor, i no es preocupi del futur. Un horitzó d'una puresa increïble s'obre davant els seus ulls. Emporteu-vos les sabates i prepareu-vos per a demà.

Walter es va acomiadar dels dos sabaters i se'n va anar a la seva llar, una petita habitació que llogava al sastre Agustí Moser.

CAPÍTOL III

L'Eva sentí pànic

Era migdia. Acabava de tocar l'hora a l'església de Santa Caterina i l'Eva supervisava els preparatius del casament amb Magdalena a la cuina. En Veit Pogner havia sortit a visitar en Balthasar Zorn per a qualsevol assumpte. Les cuines destil·laven olors de salsitxes, de pans d'espècies, de coques farcides ben alineades, de múltiples rebosteries. El servei pelava patates en un extrem de la taula, uns altres cuinaven en el fons a la llar de foc. Magdalena acabava de brodar les inicials “E-W” sobre una funda de coixí mentre que la bonica Eva estava trenant una corona de blat que adornava amb cintes i papers de seda.

Sobtadament una jove serventa va entrar anunciant que el mestre Beckmesser esperava a la saleta i havia demanat una entrevista amb la

senyoreta Pogner. L'Eva va sospirar, va deixar la seva obra sobre la taula i pregà a la Magdalena que l'acompanyés.

Beckmesser estava, com de costum, arrogant, amb una mirada de lleuger menyspreu i un somriure falsament agradable. El seu vestit de color Parma li conferia encara més aquesta estranya impressió de falsedat. Va saludar obsequiosament les dues dones i va estossegar abans de prendre la paraula.

-Senyoreta Pogner, venia a felicitar-la per la seva unió i venia a portar-li aquest present, com a prova de la meva amistat.

-És un llaút, mestre Sixtus Beckmesser? preguntà l'Eva. O un tros de guix?

En Beckmesser rigué i no va captar la humiliació. Oferí a la jove un paquet.

-Anem a obrir-lo a la sala, va proposar ella per a fer-se perdonar la seva anterior impertinència ja que no sentia cap odi cap al marcador. Sovint el compadia i els seus remordiments es tornaven de vegades perillosos.

S'instal·laren en el menjador i ella desembolicà el regal. Va descobrir un esplèndid escriptori així com un necesser de cal·ligrafia amb plomes de diverses formes, tintes de colors rars, secants gruixuts i ceres multicolors.

- Mestre Beckmesser, tot és magnífic!

-Això no és tot, va dir traient de la seva butxaca un altre petit paquet

-Què és això?

L'Eva va obrir el paquetet i va treure un segell de plata, representant una "E" envoltada de volutes, per a tancar i segellar les seves cartes.

- Sixtus s'està tornant seductor? Va dir en veu baixa la Magdalena.

-Mestre, no sé pas com donar-vos les gràcies. No esperava rebre cap regal de part vostra.

-M'escriràs gràcies a aquest necesser, digué en Beckmesser entornant els ulls, quan t'instal·lis amb el teu nou espòs, a Francònia.

- Vostè es confon; no es tracta d'anar a aquell vell burg, va respondre l'Eva.

En Beckmesser es va girar preci-pitadament cap a la finestra i la seva capa violeta va voleiar. Jo sé de cert que el senyor von Stolzing desitja tornar de nou a casa seva. És legítim que un noble desitgi retornar els seus orígens.

-No entenc on voleu arribar, digué l'Eva obrint la porta. Us estic agraïda que hagueu pensat en oferir-me un regal per al meu casament, desgraciadament tinc poc temps per concedir-vos. Us prego que us retireu.

Sixtus Beckmesser va saludar les dues dones, amb un aire trist, i va sortir de la sala sense fer soroll.

Aquest home és un veritable Méphistophéles! va dir la Magdalena, deixant esclatar la seva aversió. Només busca fer-nos enfadar. Ho enveja tot i és desagradable!

- És veritat... Quina felicitat de poder escapar-me'n! No hauria pas pogut casar-me amb un pixa-tinters! Però el pare no trigarà a tornar, vull mostrar-li l'agulla que m'ha regalat Walter. Restarà feliç i impressionat en descobrir les armes d'un cavaller enganxades a la manteleta de la seva filla. Magdalena, pugem a buscar l'agulla a la meva cambra. Van pujar l'escala ràpidament.

- Magdalena, em vols donar l'estoig?

-On es troba? va demanar la Lena buscant sobre la calaixera.

- Sobre la calaixera, en la caixa d'estany! Tu mateixa li has posat.

-Però Evita, el cofret no és aquí sobre!

L'Eva empal·lidí. Va buscar amb la mirada la caixeta i, en efecte, havia desaparegut. Va pensar que s'anava a desmaiar però es va refer. Hi havia d'haver una explicació.

- Estàs segura d'haver-la posat a la caixa?

- Si, sí, és clar! es va indignar la Magdalena davant el dubte de la senyoreta. Mireu, estava aquí sobre la calaixera. És incomprendible!

- Qui ha pogut entrar a l'habitació? A part de nosaltres dos, el meu pare... cap serventa no hi ha entrat...

Les dues dones es van posar a buscar, aixecant els coixins, desplaçant els

objectes, esperant descobrir l'estoig dissimulat entre els accessoris del lavabo. La Magdalena es va agenollar i va explorar cada parcel·la de l'entarimat. Després d'investigacions estèrils, es van asseure sobre el llit.

Què podem fer ara, es va interrogar la Magdalena recargolant el seu davantal. Hem buscat... és necessari admetre la realitat, s'ha extraviat l'agulla que en Walter em va confiar. Vaig a demanar-li consell a en Hans Sachs; ell sabrà indicar-me el camí a seguir. L'Eva, decidida malgrat la seva inquietud, es va embolicar en un abrigall i va córrer a casa del seu vell amic Hans Sachs.

Aquest últim va trigar una mica a obrir i va descobrir a la jove pàl·lida, tremolant d'impaciència i de contrarietat.

Eva bonica! Quina agradable sorpresa! Després del nuvi, aquí tenim la núvia! Però la mirada impacient de l'Eva li va fer entendre que un esdeveniment greu havia ocorregut a casa dels Pogner. La va fer entrar i es va deixar caure sobre un tamboret.

- Mon bon Sachs! Estic perduda !

Que passa, meva nena bonica? Eixuga les llàgrimes i explica-m'ho tot.

Aquest matí, en Walter m'ha regalat una agulla preciosa, que procedeix de la seva família de la que n'està molt orgullós. Desitja que la porti el dia del casament. La Magdalena ha guardat la joia per seguretat en una caixa d'estany sobre la calaixera de la meva habitació. Hem baixat les dues a la cuina fins que en Beckmesser m'ha vingut a importunar. Ha sigut després en retornar a la meva habitació que he descobert la desaparició del cofret! Ja no sé on buscar! Com podré donar la notícia a en Walter? Es negarà a casar-se... Es va posar a sanglotar. En Hans Sachs li deixà el seu mocador de batista.

- Eva, no ploris més... Ja trobarem una solució. Tinc confiança en el cavaller, ell sabrà perdonar si la joia s'ha perdut. Però no es perd una caixa d'estany, la deuen haver robat.

-Però qui? va contestar l'Eva. Confio en la Magdalena i cap serventa no ha entrat en la meva habitació. No és en Beckmesser ja que no ha entrat a la meva habitació.

- En Beckmesser és un ximplet però no un lladre.

L'Eva reflexionà un moment i va entreclucar els ulls dient: -Però bé que va robar el text del poema de Walter arran del concurs.

-No vaig fer res per a impedir-ho. I a més estava empipat pel xivarri de la vetlla. No, en Beckmesser és innocent. Escolta'm, filla meva, ves a casa i continua cercant. Qui sap? La Lena la pot haver desat tan bé que no recorda on l'ha amagada. Mentrestant, jo reflexionaré sobre el discurs que diré per a evitar que en Walter estigui massa apesarat Aniré a demanar consell als altres mestres.

L'Eva va sortir de casa d'en Sachs, el seu vestit fregant els delicats pètals de malvarroses que s'obrien sobre la paret. Un perfum discret es va exhalar al seu pas i això va fer somriure el sabater.

CAPITOL IV

On Walter von Stolzing s'arma de paciència

En Walter va entrar a casa del sastre Moser i va trobar el mestre a punt de tallar un patró de gipó en un suntuós tros de vellut verd bronze. El sastre va notar immediatament que el cavaller estava de mal humor i va convidar-lo a prendre un tros de briox.

-I bé, jove i audaç cavaller de l'amor! Què significa aquest posat? Per a un felix nuvi, és estrany.

- L'Eva m'ha confessat que no desitja acompanyar-me al meu castell, que vol romandre aquí, a Nuremberg, prop dels seus amics i del seu pare.

- Per què no n'hi parles al mateix Pogner? Ell t'aconsellerà bé i podrà parlar a la bonica Eva. Sé que ara mateix es troba a casa del mestre cantaire Balthazar Zorn, ha vingut a saludar-me i m'ha dit que tenia un assumpte pendent amb en Zorn.

En Walter girà cua, va intentar calmar-se i es dirigí a l'encontre d'en Veit Pogner. Va seguir alguns carrers i es va trobar ràpidament davant del taller del mestre Zorn. La casa li va semblar feréstega i gairebé estava a punt d'entornarse'n quan en el rellotge de l'església de Santa Caterina van tocar les deu. En Walter se sobresaltà i sobreposat d'aquells moments febrils en què amagat darrere d'un pilar, contemplava eternit la seva musa. No havia lluitat contra els esperits molests dels Mestres per a abandonar ara, cara al seu futur sogre.

Va trucar a la porta i en Balthazar Zorn va obrir-li, amb un ampli somriure en el seu rostre rubicund.

- Quina sorpresa veure'l aquí, davant de la meua humil residència, cavaller von Stolzing!

- Venia a veure en Veit Pogner, si no els molesto.

- De cap manera. Entreu, estimat. Estàvem precisament esmentant les noces de demà. Com vostè sap, tots els Mestres seran presents a la cerimònia i estem preparant per a l'ocasió un cant que combina els preceptes de la tabolatura i la llibertat d'inscripció que vostè ens ha ensenyat a compartir.

En Balthazar Zorn era de caràcter parlador. En Walter escoltava pacient-ment mentre que el mestre li va començar a explicar les dificultats que els Mestres Cantaires s'havien trobat en el moment d'escriure la cançó del casament. Xerrant, xerrant, en Zorn el va fer passar a la rebotiga on era assegut en Pogner. Aquest feia una cara seria i estava enfonsat en la lectura d'un vell manual de grec. En Zorn i en Pogner sempre havien tingut moltes afinitats pels seus oficis respectius i pels seus caràcters complementaris. En Pogner posseïa la noblesa, el manteniment i la ponderació mentre que en Zorn conreava la dispersió, l'humor i de vegades una mica d'excentricitat. El gremi dels Mestres Cantaires no podia oblidar la disfressa amb la que s'havia presentat en un concurs: el seu vestit enlluernava pels seus colors llampants, d'un taronja lluminós, al qual havia afegit innumbrables cintetes multicolors. La barreja de colors era d'un gust tan sorprenent que els Mestres havien esclatat a riure en descobrir-lo, i l'anomenaven de vegades "Sonnig Zorn", es dir "Zorn l'assolellat".

- Benvolgut cavaller, continuà Zorn, hem estudiat molt aquest cant per tal que us honori a vos que ens heu iniciat en la modemitat de l'escriptura. Se sorprendrà molt! Però no us dic res més...sinó...-Perdoneu-me, mestre, però he d'entrevistar-me amb el mestre Pogner. És possible molestar-lo?

- Sí, acosteuvos, cridà en Veit Pogner amb una veu greu que va sobresaltar al jove. Estic llegint un manual sobre el grec antic que em sembla molt enganyós.

-Mestre Pogner, desitjava entrevistar-vos abans de la cerimònia ja que tinc una pregunta per fer-vos. Vostè és conscient que solament l'amor, i solament aquest sentiment, m'ha fet romandre a Nuremberg. Aquesta ciutat té per a mi l'encant d'un afecte mutu amb la seva filla. No obstant això els meus orígens em recorden el meu burg i jo venia per saber si vos consentirieu a deixar-me anar amb l'Eva a la meua terra.

-Mon jove amic, digué Pogner, tancant el llibre que tenia sobre els genolls, comprenc perfectament el vostre desig de retornar a casa, però, heu pensat en consciència i amb el cor, en la felicitat de la meua filla? Ella no ha marxat mai de Nuremberg i la seva vida està aquí, entre els seus amics. Imagineu-vos aquesta flor de primavera collida en aquests camps i transportada per ser col·locada en un bonic gerro de cristall. Decaurà i el perfum que exhalava es

transformarà desgraciadament en una acre olor. Per què ha de deixar la nostra ciutat per anar al vostre burg que ens heu descrit com un lloc trist i inhòspit?

- Què en feu dels meus avantpassats? Tots els von Stolzing van viure a Francònia i...

- Amb tot respecte, els vostres avantpassats no us van deixar res més que una ruïna que anomenen burg! Si persistiu en voler endur-vos l'Eva allà baix, temo que no podré donar el meu consentiment demà. Reflexioneu bé. En Walter va creure defallir però es va retenir. En Balthazar Zorn va retornar, amb cara enfadada: -Mestre Pogner, la seva comanda serà a punt demà al matí, abans de la cerimònia, va dir en Zorn amb veu baixa.

- Gràcies, bon amic Balthazar. Haig de deixar-los , va dir amb un to greu En Veit Pogner allisant-se la barba es girà precipitadament cap a en Walter.

- I reflexioneu sobre això que us he dit

- Sí, Mestre, va respondre en Walter estrenyent les dents

Un cop sols ell i en Zorn, en Walter va tornar al taller. Sentia bullir dintre seu la còlera i els pensaments més bojors li creuaven l'esperit.. Hauria pogut emportase'n l'Eva o bé cremar tots els carros de Nuremberg de manera que ningú no pogués perseguir-los.

- Heu abordat el tema que us preocupa amb la vostra promesa? Digué en Zorn.

- No, no em vaig atrevir, va respondre en Walter rondinant.

- Ho haurieu d'haver fet; és la primera interessada! Ella us dirà que és el que en pensa de tot plegat. És una prova de confiança, no ?

El semblant d'en Walter es va il.luminar: L'Eva estaria contenta de saber que ell desitjava conèixer el seu parer i no s'atreviria a causar-li cap pena. Esperava que l'amor li faria oblidar Nuremberg a la bella Eva, que seria indulgent amb ell.

Va saludar acaloradament a en Zorn i retornà a casa dels Pogner, amb pas alegre i amatent.

CAPÍTOL V

El silenci equival a un consentiment Qui calla, atorga

L'habitació de l'Eva estava desordenada fora del comú: el llit era desfet, els coixins brodats, per terra, les catifes enrotllades en un cantó; Magdalena registrava la calaixera mentre que l'Eva, a quatre grapes, buscava sota el somier la famosa capsa d'estany. - Però on pot estar amagada ? va cridar l'Eva, en un estat nerviós bastant poc freqüent..

-Ho ignoro! respongué la Lena en un to de gemec.

Després sob-tadament, la Magdalena va fer un crit en passar prop de la finestra.

- Ja arriba! Ja arriba !

- Qui? va de-manar l'Eva, posant-se dre-ta

- El cavaller Walter, ca-ram! Cal que ho endrecem tot!

L'Eva es va sobresaltar i va anar cap a la finestra. Va sentir que en Walter es dirigia cap a la porta d'entrada i si-multàniament va sentir uns cops a la porta.

- Lena! Baixaré a entretenir-lo mentre tu poses ordre a l'habitació. L'Eva va baixar les escales dient: Ja vinc! ", es va espolsar la pols del vestit amb un gest, va comprovar amb una mirada el seu pentinat i va obrir la porta a en Walter. Aquest semblava menys alegre que en la seva primera visita però la noia no hi prestà atenció.

- A què es deu aquesta segona visita? Va dir amb un to falsament deseixit.

- Et vull parlar, va dir seriosament.

L'Eva, sorpresa per aquest to tan greu, el va deixar dir, tement que una indiscreció hagués pogut prevenir a en Walter de la pèrdua de l'agulla...Ella empal·lidí i va baixar els ulls quan li va prendre la mà.

- Eva, no sé com comu-nicar-te el meu dolor i... Em preocu-pes...que et passa? va murmurar tí-m i d a ment l'Eva.

-Aniré dret a l'objectiu: de-sitges acom-panyar -me, després del nostre casa-ment, al meu castell, lluny de Nurem-berg?

L'Eva, alleu-gerida pel fet que no es tractava de l'agulla per-duda, va recuperar la confiança.

- Lluny de Nuremberg? del pare? Mai! Com podries imaginar que acceptaria deixar tots els que m'estimen?

- En casar-nos, esperava que m'oferiries el privilegi de ser el teu guia, respongué en Walter, trastornat per la reacció de la noia.

- Tanmateix, en casar-nos no seràs el meu amo. Solament Déu té aquest dret!

- No tinc pas la pretensió de ser Déu, però si haguessis observat l'agulla que t'he regalat, hauries pogut veure l'Àngel en la part superior central (*en el text original *l'Ange en chef*)* sobre fons d'atzur sobre el meu escut d'armes.

L'Eva es va torbar en sentir la paraula "agulla" i empal·lidí. Va desviar el cap, buscant escapar de la mirada furiosa del seu promès.

- No ho has observat, veritat? va insistir en Walter. Doncs bé! Ves a buscar l'agulla, i t'ho mostraré.

- Ara, em dones ordres! va respondre l'Eva, falsament ofesa. Doncs no penso anar a buscar l'agulla!

- Perdona, va respondre el cavaller. Haig de recordar-te, amb tot el respecte que et dec, que encara no estem casats i que aquesta agulla és un testimoniatge d'amor i compromís. On és l'agulla? En la teva habitació...

La jove no sabia ja què respondre i el seu silenci va intrigar en Walter.

Eva, Ciceró deia: "*taciturnitas imitatur confessionem*"... és a dir, el silenci s'assembla a un consentiment. L'agulla és a la teva habitació?

- Sí, va murmurar l'Eva, a... la meva habitació.

-Doncs bé, anem-hi!

Van pujar al pis. L'Eva va intentar retenir en Walter però aquest va entrar a l'habitació. Aleshores, la Magdalena va aparèixer sota el llindar de la porta, furiosa. Tenia un vestit suntuós a les mans.

- Senyoreta! deixeu entrar al senyor Walter a l'habitació mentre estic acabant de cosir les últimes cintes sobre el vostre vestit? - No té cap dret a veure el vestit de casament! Fora d'aquí tots dos!

En Walter es va sorprendre d'aquesta recepció i no es va atrevir a avançar més. Va embarbullar algunes paraules d'excusa que s'estavellaren sobre la porta que la Magdalena acabava de tancar violentament. L'Eva va sospirar d'alleugeriment. Un ampli somriure va encendre la seva cara i va empènyer el seu promès cap a l'escala.

- Veuràs l'agulla demà... sigues pacient! I no esperis a fer-me canviar de parer, no penso anar a viure al teu vell castell en ruïnes!

CAPÍTOL VI

On es veu que el llatí apropa els homes.

En Sachs es va unir als seus amics Mestres Cantaires a l'església de Santa Caterina. Quan va penetrar en el lloc consagrat, va trobar aquell a qui venia a veure, en Beckmesser, que intentava traduir un vell opuscle en llatí. En Sixtus Beckmesser acollí en Hans Sachs amb un gran somriure.

-Benvolgut Hans, arribeu a punt, us volia demanar consell.

- Estic al vostre servei, vell amic meu...

-Vet aquí que estic traduint un llibre d'Ovidi. I no acabo de copsar el sentit de la següent frase: “ *Vivere ex raptō* »

- Bé, no veig que hi hagi res que pugui molestar en aquesta frase.

- Jo ho traduiria per: “ viure fora del raptō”. En Sachs va somriure i va obrir uns ulls com unes taronges davant d'en Beckmesser.

- Perdoneu-me, estimat mestre, però el vostre llatí deixa molt que desitjar. Jo ho traduiria més aviat com: “Enriquir-se pel robatori”- Sí, és millor... més en el context, comentà en Beckmesser.

Però la idea és molt lletja. El robatori! uix!

- Crec que aquesta frase significa una altra cosa. Escolteu, vaig a improvisar un cant de mestre sobre aquest tema.

En Hans Sachs estussejà i amb la seva veu de baríton, escampà la seva veu greu a través dels rengles de bancs de l'església:

Enriquir-se pel robatori

La idea no és noble

Quan es tracta de les belleses materials

Apropiar-se dels béns d'un altre

és pecat i molt lleig

per aquell que s'atreveix a fer-ho.

Però enriquir-se pel robatori

*de belleses intel·lectuals,
aquí tens una de les més boniques accions.
Llegiu una obra i extreieu-ne un fragment
que il·lumina el vostre esperit.
Aquest robatori val el vol dels ocells*
l'enriquiment ha de ser
l'acció de l'enlairament de l'ànima
i no la baixa actitud d'aquesta gent
que té gelosia dels béns dels altres.*

- Referent a això, va seguir en Hans Sachs, no heu vist pas una agulla de la futura esposa del cavaller Walter?

- Una agulla? va preguntar en Sixtus confós.

-Jo? No! Que representa aquesta agulla? I per què l'hauria d'haver vist jo?

- No és per res, molt agraït, benvolgut Sixtus.

En Hans Sachs retornà a casa , tot reflexionant sobre què podria fer ell per a salvar l'Eva de la vergonya.

La nit va caure lentament sobre Nuremberg, el cel de color de marbre rosat es reflectia sobre l'aigua dels safareigs. Les fulles dels til·lers es tenyien de plata i el vent fresc les sacsejava amb suavitat. En Hans Sachs meditava en el seu taller mentre que David dormia profundament. En el carrer, al davant, el mestre Pogner s'emprovava el vestit que havia encarregat a n'Agustí Moser, i, en particular, un esplèndid abric blau. Al pis, l'Eva sanglotava en el seu llit, mentre que la Magdalena seguia regirant l'habitació per a trobar l'agulla perduda. En un moment donat, l'Eva va eixugar-se les llàgrimes, s'acostà a la finestra, i li va semblar veure, a baix, darrera de l' arbust de saúc, la silueta d'en Walter, contemplant el crepuscle daurat. Va entendre en aquell moment que el temps havia passat massa ràpidament, que la infantesa s'acabava amb aquella posta de sol i que un nou període s'iniciava l'endemà .

En Beckmesser va passar pel carrer mentre que en Walter contemplava el cel, i es va deturar per a saludar el cavaller.

---

* Aquí l'autor fa un joc de paraules entre el doble significat de la paraula francesa vol, robatori i volar.

- Benvolgut Walter, quina felicitat retrobar-lo. Deveu estar una mica angoixat per la cerimònia de demà.
- Sí, una mica, mestre Beckmesser.
- He vist en Hans Sachs, el meu vell amic, aquesta tarda. I m'ha parlat d'una agulla... no l'he entès massa
- .- Ah bé? i què ha dit ? va demanar en Walter.
- Que s'havia perdut l'agulla ... ja em dirà, les jovenetes d'avui són lleugeres i irresponsables. Me n'he d'anar, bona tarda, mestre von Stolzing.
- L'hauria hagut de matar amb el seu llaút, comentà en Walter entre dents quan en Sixtus Beckmesser s'hagué allunyat. Tenia un bon pressentiment, l'Eva ha perdut l'agulla!

CAPÍTOL VII

El matrimoni o la recuperació de l'agulla

Els ocells piulaven en els arbres, afegint les seves harmonies al so alegre de les campanes que tocaven a la ciutat. La cara de la bonica Eva no estava tant radiant com hagués hagut d'estar. Tenia un to trencat, els ulls lleugerament enrogits per les llàgrimes, que la Magdalena havia intentat dissimular sota la farina d'arròs. L'Eva portava al cap una bonica corona de flors rosades, violetes i blanques, amb unes branquetes d'heura que s'entortolligaven pel mig dels seus rulls de cabell. S'havia posat el bonic vestit blanc, esmaltat de brodats delicats, de cintes de seda i puntes com de teranyina. Havia calçat els fins escarpins fets per en Hans Sachs amb amor. La Magdalena, també, s'havia posat un vestit blau pàl·lid, adornat amb cintes de vellut blau marí. Però li mancava una cosa al vestit de l'Eva: una agulla, per cordar la seva esclavina orlada d'ermíni

- Que dirà en Walter quan em vegi sense la seva agulla?
- Potser no se n'adonarà davant la bellesa del teu vestit, digué la Magdalena.
- No, l'espera veure amb impaciència. És l'únic objecte que li recordarà la seva família i els seus orígens. Em caso amb un noble, no se't oblidi.
- Ja és hora de sortir, va dir la Magdalena.

- Ja!, va respondre l'Eva, girant-se ràpidament cap al pèndol que marcava tres quarts de deu. No hi puc anar!

-El teu pare ens espera al peu de l'escala; vol fer-te un regal.

L'Eva es va aixecar i va obrir la porta de la seva habitació. Al peu de l'escala, son pare, emocionat tenia un paquet a la mà i tots els criats de la casa s'apretaven per veure la bella senyoreta. Un petit crit de sorpresa i d'encanteri s'escoltà en l'estança. L'Eva va baixar lentament les escales i es col·locà davant d'en Veit Pogner.

- Pare, va dir fent una reverència.

- Filla meva, vet aquí que ha arribat el dia més important de la teva vida. Des que vaig llençar la idea del concurs el guanyador del qual obtindria la teva mà, no m'imaginava que series tan valenta i enlluernadora de bellesa. La qüestió ha sigut difícil però avui estic content de dur-te a l'altar, del meu braç, per a casar-te amb el cavaller von Stolzing. És l'home que et convenia i estic afalagat de donar-te un home de bé. Ta mare, pobra dona meva, ens deu estar veient des del cel i deu beneir-te, a tu que te li assembles tant per l'esperit com per la bellesa. Per això, t'he preparat un regal, perquè recordis sempre que els teus pares t'estimen, siguin on siguin. Aquí tens el meu present.

Va allargar-li el paquet a l'Eva, que el va obrir amb destresa. Un cop desembolicat, va descobrir...el seu cofret d'estany! Però era diferent: son pare havia fet gravar pel Mestre Zorn un retrat d'ell mateix i de la mare de l'Eva. Els dos retrats es miraven i l'Eva va experimentar una gran emoció davant d'aquell regal inestimable. Es va llançar al coll del seu pare i el va abraçar tendrament. La Magdalena es va apoderar del cofret d'estany i va llançar un cop d'ull dintre. Veié que l'agulla d'en Walter encara hi era i va llençar un sospir d'alleugeriment. Va murmurar algunes paraules a l'orella de l'Eva i li col·locà l'agulla per cordar la seva esclavina. El foc de l'orgull i la seducció il·luminà la mirada de l'Eva. I amb un pas animat la família al complet va dirigir-se cap a l'església.

En Hans Sachs i en David, vestits amb les seves millors gales, ja eren a l'església de Santa Caterina amb el cavaller Walter. Aquest últim va girar-se en rodó, impacient.

- Espero que l'Eva porti l'agulla, és d'una importància cabdal per a mí.

-I si no la portès? es va atrevir a preguntar en David.

- Seria terrible! què dirien els meus convidats? És per aquesta insígnia que es reconeixerà nostre noblesa!

- Us oblideu que us caseu amb una burgesa, ella seguirà sent burgesa, nostra petita Eva. Si desitjàveu una esposa del vostre rang, no calia venir a cercar-la a Nuremberg, digué en Hans Sachs amb còlera.

- Sí, certament..

- Llavors preneu -la tal com és...En Walter rondinà alguna cosa inaudible però en el fons sentia molt que hagués perdut l'agulla; seguia reconsiderant la reacció de l'Eva de la vigília i se sorprenia que no li hagués pogut mostrar l'agulla.

- És cert, no té l'agulla, va dir-se.

Sobtadament, un murmuri va recórrer la plaça de l'esglèsia. Els aprenents entraren, seguits dels burgesos i dels mestres cantaires. El sol matinal entrava sota el porxo, barrejant-se amb els alegres colors dels reflexos de les vidrieres sobre el terra. Una banda llunyana tocava una música alegre, mentre l'orgue ventava un coral ample i majestuós. Un cor de nens intentava seguir la polifonia però en barrejar-se amb les xerrameques de l'assistència, tot plegat formava un xivarri inaguantable. Sobtadament, es va fer el silenci. El sacerdot va entrar, seguit pels nens del cor. En Walter estava dret davant l'altar allí somrient en veure la bonica Eva entrar del braç del seu pare, radiant de felicitat.

Ella es va acostar lentament al seu promès ocultant l'agulla darrere el ram de roses.

Walter cercava la joia amb la mirada i arrugava el front . L'Eva s'acostà al cavaller i li digué a cau d'orella:

- Si tinc l'agulla, promet -me que no anirem a viure al teu castell.

- D'acord.

Va desplaçar el ram de roses que dissimulava el seu cosset i va mostrar l'agulla que brillava sobre l'esclavina blanca. En Walter va dubtar entre somriure o fer una ganyota, però no era un dia per a ser desagradable i va optar per un ampli somriure, que li va retornar l'Eva. La cerimònia va començar. Segons els Mestres Cantaires, aquest casament va ser un dels més sumptuosos de l'any i del decenni. La jove parella va anar de viatge algunes

setmanes de visita a Francònia però va tornar de nou ràpidament cap a Nuremberg per retrobar-se amb els seus fidels amics i amb la seva vida senzilla.

Cyril Plante

- Traduït per **Eva Muns**